

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم سلام بر مهدی که عشقی بالاتر از آن نیافتم و اگر آنها می دانستند در قلب ما چه جایگاهی دارند و چگونه به آنها عشق میوزیدیم از شوق این عشق شهید میشدند زیرا دل ما مثل کعبه است و جایگاه خدا، مردمی که خدا اراده کرده در سیر توحیدی عالم در این تاریخ والاترین مردم بشوند در وسعت همه توحید تا در جاودانگی خود زندگی پی در پی داشته باشند این شعر در رسای آنهاست: کل عشق و محبت عالم در دلم جای گرفته و همه اش برای توست ،، تو برایم عزیز ترین آدمی که وجودم برایش است ،، این تویی که اگر همیشه جلوی چشمانم باشی باز هم به تو اشتیاق دارم ،، تو در قلب منی و نمی دانی چه بر من گذشته ،، و شب ها و سالهای زیادی را برایم به جا گذاشتی ،، با هر کلمه ای که به من گفתי فکر مرا درگیر خودت کردی ،، تو در قلب منی و نمی دانی با این شوق چه بر من گذشته اگر نمی ترسیدم سخنانی از عشق او به خودمان بگویم میگفتم اما فهم آن امروز امکان پذیر نیست چراکه اگر توحید خالص فهم نشود مُشْرک می کند زیرا دائماً داریم به کمالی میرسیم که هنوز نیافته ایم تا بفهمیم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان طور که عرض شد اگر متوجه باشیم آن حضرت نهایتِ انسانیت انسان ها هستند، انتظار ما در واقع نوعی حضور به حساب می آید. حضرت باقر «علیه السلام» می فرماید: «مَا ضَرَّ مَنْ مَاتَ مُنْتَظِرًا لِأَمْرِنَا إِلَّا يَمُوتُ فِي وَسْطِ فُسْطَاطِ الْمَهْدِيِّ وَعَسْكَرِهِ» ضرر نکرده کسی که در حال انتظار امر ما رحلت کرده، از این که میان خیمه مهدی و لشکر او نمرده است. چون در طول زندگی، افق خود را در شرایط ظهور آن حضرت قرار داده است. همین که انسان ملاحظه می کند و می فهمد معنای حضور امام زمان «عجل الله تعالی فرجه» در این زمانه یعنی چه؛ خود به خود افق جاننش روشن می شود که اگر به یک معنا آن حضرت با غیبت خود در دوردست ها می باشند ولی ما نسبت به آن حضرت و نسبت به وجود انسانیت آن حضرت بیگانه نیستیم. انسان معتقد به ظهور مهدی «عجل الله تعالی فرجه» به فردایی می اندیشد که امروزش سخت به آن مربوط است و در نتیجه، همین امروز در فرج است و ماورای سایه سیاه زمانه، زندگی می کند و زندگی خود را بزرگ تر از محدوده امروز تعیین کرده و با حضوری گسترده به زندگی ادامه می دهد. موفق باشید